

morning has broken NLB 2.

"In alles wat komt
aan gefladderd, zelfs
die van vleugellam,
hipt tussendoor
dit diep verlangen
dicht naast Jou te gaan." Janneke Nijboer

*Een mens, als vogeltje. Ze wordt niet door adelaars
onbeholpen aan 'fladderen', misschien ook wel vl
aar tussendoor een ogenschijnlijk lichtvoetig*

Op vleugels van verwondering ... inleidende woorden ... eindigend met:

*Vanuit ons bestaan worden wij stil
Steken het licht aan 't onnoembare aan
Hier in het licht komen wij saam
Noemen wij u bij uw onnoembare naam.
Geef ons de kracht in stilte te staan
Bij wat ons beweegt om verder te gaan.*

Gerard Dummer, uit het Vrije lied 2023

Kaars aansteken ...

Lied: Morning has broken NLB 216

“In alles wat komt
aan gefladderd, zelfs
die van vleugellam,
hipt tussendoor
dit diep verlangen
dicht naast Jou te gaan.” Janneke Nijboer

Een mens, als vogeltje. Ze wordt niet door adelaarsvleugels gedragen, maar komt onbeholpen aan ‘fladderen’, misschien ook wel vleugellam gewond door het leven. En daar tussendoor een ogenschijnlijk lichtvoetig ‘hippen’ dat toch het hele geloof omvat.

.. Foto van een geploegde akker ...

“Zoals de akker wacht,
omgeploegd, de verse voren
verwaait, vervaagd
in de loop van maanden.
Zo is het lange wachten
van wie geloven volhoudt.” Janneke Nijboer

Indianenverhaal

Van onderstaande toespraak zegt men dat deze uitgesproken is door een Indianen Opperhoofd, zo’n twee eeuwen geleden. Of dit echt origineel is weet men niet, maar het is een antwoord op de vraag of de indianen hun land willen verkopen: Hoe kan iemand de lucht kopen of verkopen? Of de warmte van het land? Het is voor ons moeilijk om dit voor te stellen. Als wij

de frisse lucht en het sprankelende water niet bezitten, hoe kunt u het dan van ons kopen? Elke spar, elk strand, de nevel die in het bos hangt, elke vlakte en elke hommel is kostbaar voor ons. Dus als u vraagt om ons land te verkopen, vraagt u veel van ons. Wij weten dat de Blanke onze manier van leven niet begrijpt. Voor hem zijn alle stukken land hetzelfde, en hij neemt ervan wat hij nodig heeft. Hij behandelt zijn moeder de Aarde en zijn broeder de Lucht als koopwaar. Maar alle dingen zijn met elkaar verbonden. Alles hangt samen. Wat de aarde overkomt, overkomt ook de kinderen van de Aarde. De mens heeft niet het web van het leven geweven. Hij is er slechts één draad van. Alles wat hij het web aandoet, doet hij zichzelf aan. Misschien zou ik de Blanke beter begrijpen als ik wist wat zijn dromen waren. Ik vraag me af wat zijn verwachtingen en verlangens zijn, waarover hij praat met zijn kinderen op lange winteravonden. Welke visioenen van de toekomst legt hij in hun harten, zodat ze verlangend uitzien naar de volgende dag?

Lied: Kom Schepper, Geest ... NLB 697

vers 1-5 lezen, telkens refrein zingen.

... inbreng van leden ...

Gedicht “Hoe groot zijt Gij”

Als ik Uw hemel zie Het kunstwerk van Uw handen
Als ik de golven zie Die breken op de stranden
Als ik de bergen zie Zo groot, zo onbewogen
Als ik de bliksem zie: Een glimp van Uw vermogen
Als ik Uw schepping zie Zo schoon, zo onvolprezen
Als ik Uw namen zie Op al Uw werk te lezen
– Hoe groot zijt Gij ! en zie, Gij wilt mijn Vader wezen.

E.IJskes – Kooger “Dit is mijn troost ”, Uitgeverij Buijten & Schipperheijn - Amsterdam

... inbreng van leden ...

Sprookje “De Bramenplukker” van Godfried Bomans...

De Rijke Bramenplukker

Uit: De sprookjes van Godfried Bomans Gekozen door Karen Lammers

Vele jaren geleden leefde er in een groot bos een oude bramenplukker. Zijn vader en moeder lagen al een halve eeuw aan de voet van een beuk begraven, doch dat was de bramenplukker reeds lang vergeten; hij wist niet eens wat het scheefgezakte kruis eigenlijk beduidde, doch achtte het raadzaam, wanneer hij er 's nachts langs moest, een omweg te maken.

Verder woonde er niemand in het bos en daarom dacht de bramenplukker dat hij alleen op de wereld was. Deze gedachte deed echter zijn opgewektheid geen schade.

Hij zong luidkeels de vrolijkste liederen, zonder ophouden, behalve 's nachts, want dan moest hij slapen – dat is een goede verontschuldiging. Maar verder, verder was er geen vrolijker mens

denkbaar. 'Zie,' placht hij 's morgens te zeggen, 'die zilveren parels op de bloemen! Voor wie anders liggen al die diamanten over het gras gestrooid dan voor mij? Wat ben ik rijk!' en als hij door het woud liep, zuchtte hij: 'Wat een hoge gewelven, wat een ruime portalen, wat een prachtige zuilen! En dat alles voor één man! Des middags lag hij op zijn rug naar de wolken te kijken, die de wonderlijkste figuren voor hem maakten. 'Zie,' sprak hij dan, 'een beer! En daar een winterlandschap! Wie heeft er zo'n zoldering? Ik word er verlegen van!' Maar des avonds was de bramenplukker het meest verblijd. Dan ging hij onder de laurierboom zitten voor zijn huisje en wachtte gespannen. En plotseling, als de zon voor het laatst

haar purperen stralen over de heuvels wierp, begon ver in het woud een fijne

hoge stem te jubelen, zo verrukkelijk schoon en toch zo eindeloos weemoedig dat de bramenplukker de tranen in de ogen schoten. 'Heerlijk, prachtig!' riep hij dan ten leste uit, 'dank, dank, onbekende zanger! Wat een muziek! Wat een geluid! Hoe jammer dat ik alleen op de wereld ben!'

Doch dat was hij niet; op een avond trok een ontdekkingsreiziger door het woud, duwde de kleine wankelende deur open en stond glimlachend voor de bramenplukker.

'Vriend,' sprak hij, 'wat eten en een bed, dat is al. Want ik heb honger en slaap. Versta je me?' Doch de bramenplukker zat doodsblijk op zijn stoel en zweeg.

Lees verder op pagina 2

Vervolg van pagina 1

‘Komaan,’ hernam de reiziger, ‘hier is een goudstuk. Dat maakt de tong wat losser.’

Nu rees de bramenplukker op. ‘Wezen,’ sprak hij moeilijk, ‘ik heb uw goud niet nodig. Daarom zweeg ik niet. Doch mag ik u eens betasten?’ ‘Ga je gang,’ sprak de reiziger, die een vrolijk man was.

En de bramenplukker betastte de reiziger; hij kneep hem in de neus, draaide zijn hoofd naar alle kanten, keek aandachtig in de mond en riep ten slotte: ‘Precies als ik! Precies als ik! Alles hetzelfde!’ en hij omhelsde hem. ‘Wat ben jij een onnozelaar,’ lachte de reiziger, zich losmakend, ‘heb je nog nooit een mens gezien?’

‘Ik ben niet alleen!’ riep de bramenplukker, in de handen klappend, ‘ik ben niet alleen! Precies zulke benen!’ en hij danste rond de tafel.

‘Kom,’ hernam de reiziger, ‘ik heb honger. Bedwing je een beetje.’ En hij zette zich aan tafel, nam een bord uit zijn ransel en zette dit met een veelbetekenende klap voor zich neer. ‘Welnu,’ zei hij, ‘laat eens wat zien.’ ‘Ja, ja!’ riep de bramenplukker, ‘precies als ik! Juist hetzelfde!’ en hij danste naar de provisiekast, haalde brood, worst en ontbijtkoek, en danste met dit alles om de tafel heen, wel driemaal. Toen ging hij zitten, haalde diep adem en zeide: ‘Bedien u.’ De reiziger at zwijgend. Bij elke hap die hij deed, riep de bramenplukker verrukt: ‘Precies als ik!’ Dat was in het begin wat hinderlijk, doch de reiziger had honger en at glimlachend door. Ten slotte hief hij het hoofd op; zijn oog viel op het goudstuk, zoals het daar lag, op de rand van de tafel. ‘Vriend,’ sprak hij, ‘waarom wilde je dat goudstuk niet van mij aannemen?’ ‘Ik heb het niet nodig,’ antwoordde de bramenplukker eenvoudig. ‘Ik heb diamanten.’

‘Diamanten?’ herhaalde de reiziger, ‘heb jij diamanten? Hoeveel?’

‘Precies weet ik het niet,’ sprak de bramenplukker peinzend, ‘een paar grasvelden vol.’

‘Zeg het nog eens.’

‘Een paar grasvelden vol,’ herhaalde

de bramenplukker.

Ditmaal was het de reiziger, die doodsbleek op zijn stoel zat.

‘Man,’ riep hij ten slotte, ‘je bent schatrijk!’

‘Dat zei ik toch al,’ sprak de bramenplukker, ‘maar dat is niet alles. Ik heb nog wel andere dingen.’ ‘Noem nog eens wat, kameraad.’ ‘Ja,’ hernam de bramenplukker verlegen, ‘er is zo veel. Daar zijn bijvoorbeeld de spiegels.’

‘Spiegels?’ vroeg de reiziger gejaagd.

‘Ja,’ vervolgde de bramenplukker op dezelfde achteloze toon, ‘een paar duizend, ik heb ze nooit geteld.

Sommige zijn zo groot dat je een dag nodig hebt om er omheen te lopen. Ach ja.’

‘Een dag nodig om er om – Vriend, waar liggen al die schatten?’

‘In mijn huis.’

‘Dat moet een paleis zijn!’ stamelde de reiziger.

‘Het is ook een paleis,’ antwoordde de bramenplukker glimlachend, ‘ik heb het zelfs nooit helemaal bekeken, daarvoor is het te groot. Er zijn zuilengangen bij waarvan men het eind niet zien kan; duizenden slanke kolommen dragen het gewelf. Dat is een lust om te zien! Doch af en toe ontmoet men wijde, nog hogere portalen; het gewelf is daar niet groen, doch lichtblauw met witte vlekken.’

‘Mozaïek dus?’ vroeg de reiziger ademloos.

‘Ik weet niet wat u bedoelt,’ sprak de bramenplukker.

De reiziger legde het moeilijke woord uit.

‘O, neen!’ hernam de bramenplukker lachend, ‘dat is slechts kinderspel! Dat zou mij op den duur vervelen; altijd hetzelfde te bekijken. Nee, hier bewegen zich de figuren, zij trekken langzaam en statig voorbij, ja, zij vervormen zich tot de wonderlijkste gedaanten: ijsberen,

winterlandschappen, en kabouters met baarden. Zelfs de kleuren veranderen: dan is het diepblauw, dan lichtgrijs, soms beide. Het is heerlijk om te zien: men wordt er nooit moede van!’ ‘Dat is ongelofelijk!’ riep de reiziger,

‘ongelofelijk! En dat alles voor één man. Maar, maar je moet je toch wel eens eenzaam gevoelen tussen al die zuilen, galerijen en spiegels?’

‘O neen!’ sprak de bramenplukker, ‘er is muziek genoeg, van alle kanten en de hele dag door.

‘Muziek?’ riep de reiziger, ‘muziek? Kom, bramenplukker, nu maak je me wat wijs.’

‘Neen, wezenlijk niet,’ verzekerde de bramenplukker, ‘de hele dag door en telkens nieuwe liederen. Maar ’s avonds worden de solo’s gezongen. Daar heb ik een aparte zanger voor. U moet morgenavond eens luisteren. U blijft toch vannacht hier slapen?’

‘Neen,’ antwoordde de reiziger, zijn jas aantrekkend, ‘ik ga onmiddellijk door. Ik ben ontdekkingsreiziger. Dit is mijn grootste ontdekking. Ik ga het iedereen vertellen.’

‘Dat moet u doen,’ sprak de bramenplukker, ‘ik heb mij al lang bezwaard gevoeld er zo heel alleen van te genieten. Maar blijf toch één nachtje. Dan zal ik u morgen alles zelf laten zien en kunt u het nog veel beter vertellen.’

‘Neen,’ sprak de reiziger, ‘tijd is geld!’ Ik ga onmiddellijk door. Bedankt voor de ontbijtkoek. Adieu.’ Hij trok de deur achter zich toe en verdween in de nacht. De bramenplukker snelde naar buiten, doch hij zag niets dan een schaduw die tussen de stammen verdween.

‘Wat jammer,’ mompelde hij, ‘tijd is geld!’ En hij had zoveel parels mogen hebben als een mens kan dragen. Reiziger, reiziger! Kom terug!’ Doch de reiziger hoorde hem niet; hij sprong over sloten en heggen, zwom twee rivieren over, trok een donker woud door en was in de stad.

‘Burgemeester,’ zeide hij, ‘ik heb iets belangrijks te zeggen.’

‘Wel,’ sprak de burgemeester, ‘dat is prettig. Ga maar op het stadhuis staan.’

En de reiziger ging op het stadhuis staan.

‘Mensen!’ riep hij, ‘willen jullie graag parels hebben?’

‘Ja zeker!’ riepen de mensen.

'En voelt er iemand wat voor spiegels
 zo groot als dit marktplein?'

'Ja zeker,' riepen de mensen, 'geef ze maar hier!'

'En is er soms iemand die graag in een paleis wil wonen met groene zuilen gangen en plafonds van beweegbaar
 mozaïek?'

'Dat willen we best!' riepen de mensen, 'waar staat het?'

'Komt maar mee!' riep de
 ontdekkingsreiziger, 'loopt maar precies achter me aan! We hebben geen tijd te verliezen!'

En zij trokken een donker woud door, zwommen twee rivieren over, sprongen over sloten en heggen, en waren bij de
 bramenplukker.

'Bramenplukker!' riep de reiziger, 'hier zijn we.'

'Wat aardig!' riep de bramenplukker, 'u laat er geen gras over groeien, dat moet ik zeggen. Hemeltje lief, wat hebt u
 daar een mensen bij u! Het zijn er wel een paar duizend! Wat gaat u daarmee beginnen?'

'Wij komen de parels halen,' sprak de burgemeester, naar voren tredend, 'en wij gaan in het paleis wonen waar de
 zoldering van beweegbaar mozaïek is en de zuilen van groen smaragd. Wij komen luisteren naar de muziek en de
 spiegels moeten we ook hebben.'

'Wel, dat is heerlijk!' riep de
 bramenplukker, hem omhelzend, 'ik ben zo blij dat jullie het ook
 waarden! Dat jullie inzien hoe mooi dat alles is! Welkom, welkom! Ontbijtkoek heb ik niet zoveel, maar wel goed brood
 en fris water.' 'Wij moeten geen ontbijtkoek,' sprak de burgemeester langzaam, 'wij moeten parels.'

'Dat krijgen jullie!' riep de
 bramenplukker, 'zoveel als je dragen kunt. Wacht tot morgen!'

'Kan het niet vanavond?' vroeg de burgemeester bezorgd, 'tijd is geld!' 'Neen,' hernam de bramenplukker
 hoofdschuddend, 'nu is het donker. En in het donker ziet men de parels niet. Maar morgenochtend vroeg zult u eens
 wat zien! Gaan jullie nu wat slapen, we hebben alle tijd.'

'Goed,' sprak de burgemeester, 'slapen, mannen! We hebben alle tijd!'

De volgende morgen lagen de velden glinsterend en flinkerend onder de rode hemel; aan elke grashalm, ook de
 kleinste, hingen prachtige, zilveren diamanten, en toen de zon opging, veranderden deze in topazen, smaragden en
 blauwe saffieren, stralend van licht, flonkerend van zuiverheid, schitterender dan aardse juwelen. En daartussen
 stonden de mensen en spraken over de parels die nu weldra gevonden zouden worden, hele grasvelden vol. Werd nu
 de bramenplukker maar wakker; zij hielden de ogen strak gevestigd op de kleine deur.

Eindelijk ging zij open; de
 bramenplukker trad naar buiten en schouwde zwijgend over de velden; zijn ogen stonden vol tranen. 'Jullie treffen het
 wel,' sprak hij zachtjes.

'Wat zegt ie?' mompelde de
 burgemeester.

'Ik zeg: jullie treffen het wel,' hernam de bramenplukker glimlachend, 'zoveel parels liggen er anders nooit.' 'Ik zie geen
 parels,' sprak de
 burgemeester.

'Zien jullie geen parels?' vroeg de bramenplukker verbaasd.

'Wij zien niets,' riepen de mensen, 'wij zien helemaal niets.'

De bramenplukker sloeg de handen in elkaar. 'Wat hebben jullie slechte ogen!' riep hij uit, 'kijk om je heen! Zie je het
 niet?'

'Dat is dauw,' sprak de burgemeester boos.

'Dat – dat wist ik niet,' stamelde de bramenplukker, 'ik dacht –'

'Waar zijn de zuilengangen?' vroeg de burgemeester kort.

'Daar,' fluisterde de bramenplukker. 'Dat zijn bomen,' antwoordde de burgemeester, 'waar is het mozaïek?' 'Daar,' sprak
 de bramenplukker. De burgemeester hief de ogen naar de purperen hemel.

'Dat is lucht,' zeide hij, 'gewoon lucht. Waar zijn de spiegels?'

De bramenplukker wees zwijgend in de verte.

'Dat zijn vijvers,' sprak de
 burgemeester, 'waar is de muziek?' De bramenplukker stak de wijsvinger op; de burgemeester luisterde. Toen
 richtte hij zich op en sprak met een bittere glimlach: 'Dat is een nachtegaal, onnozele! Een simpele nachtegaal! Wij zijn
 bedrogen.' 'Maar ik heb toch precies verteld zoals het is!' riep de bramenplukker, 'ik heb toch precies...'

'Hang hem op!' riepen de mensen, 'hang hem toch op!'

En toen 's avonds de nachtegaal zijn trillend lied begon, was er niemand om te luisteren. Want de
 bramenplukker hing juist een tak lager, dood.

We lezen als een roep om solidariteit in deze wereld... gedicht ...

***De hele wereld moeders huilende kind, van Sholeh Rezazadeh uit de Trouw
van 7 maart 2026 ... inbreng van leden ...***

Onze Vader

Onze Vader die in de hemel zijt,
U bent ook aanwezig in de lucht, de aarde, de bossen en oceanen,

Uw naam worde geheiligd, door de zorg die we tonen voor uw schepping, Uw
koninkrijk kome, alles wat u maakt is goed,

Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel Uw wil om de aarde te bewerken
en te verzorgen

Geef ons vandaag ons dagelijks brood opdat iedereen voldoende mag hebben
om het leven in volheid te leven.

Vergeef ons onze zonden onze hebzucht, onze uitbuiting, ons gebrek aan zorg
voor komende geslachten

Zoals ook wij onze schuldenaars vergeven door verzoening met gerechtigheid en
vrede

Leid ons niet in verzoeking de verzoeking om heersen over gelijk te stellen aan
uitbuiting

Maar verlos ons van het kwaad het kwaad van het vernietigen van uw goede
schepping

Want van U is het koninkrijk van U, Heer, niet van ons,

De kracht en de heerlijkheid in het kruis en in de wederopstanding,

In eeuwigheid,
U was het begin en U bent het einde.

Amen Dat het zo moge zijn.

(Overgenomen uit ECEN liturgical suggestion 2004 CTBI Eco-Congregation Programme)

... inbreng van leden ...

Dat God ons zegen geeft en de wijsheid om onze aarde te bewaren, Amen.